

۲۶ شهریور الی ۲ مهرماه ۱۳۸۴، خانه‌ی هنرمندان ایران کلا

انجمن عکاسی ایران‌شهر

عکاسی روایی

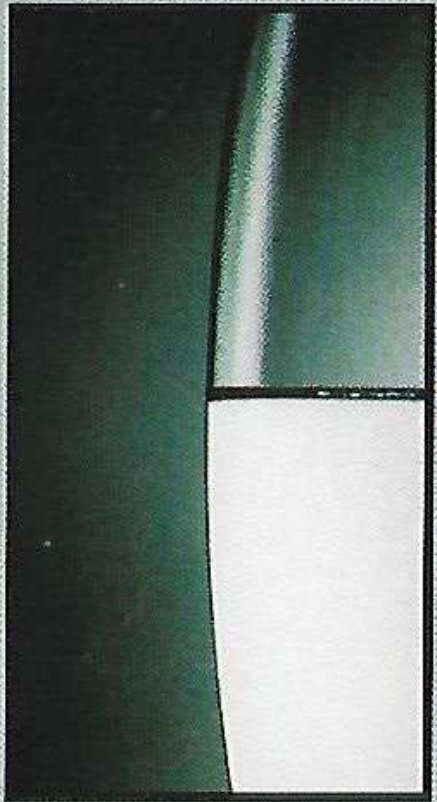
آرمان استپانیان

بیرون از خانه آزادم

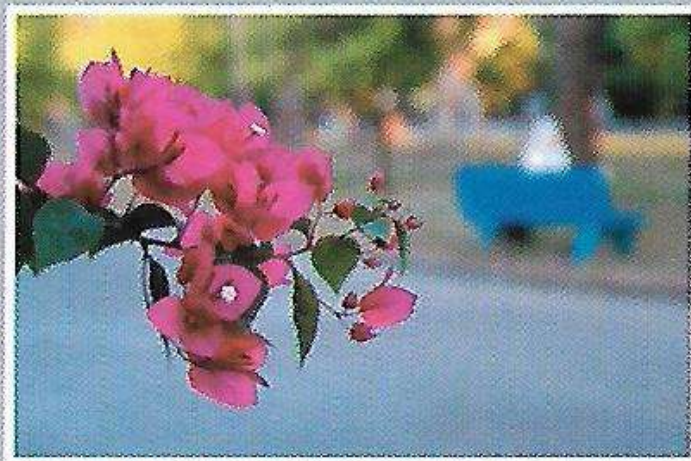
حمید آقایی

بدون عنوان

مرضیه خورسند

بدون عنوان

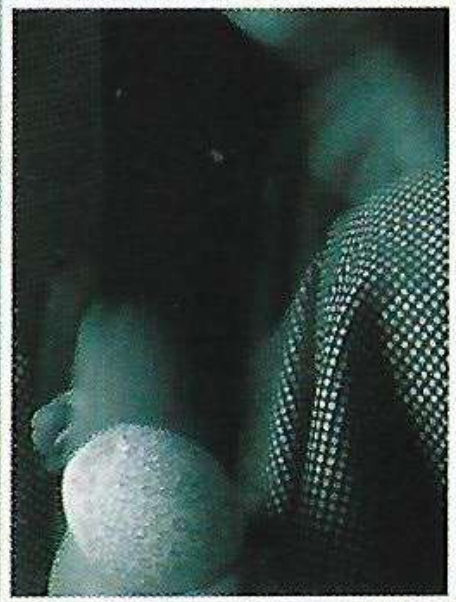

۴

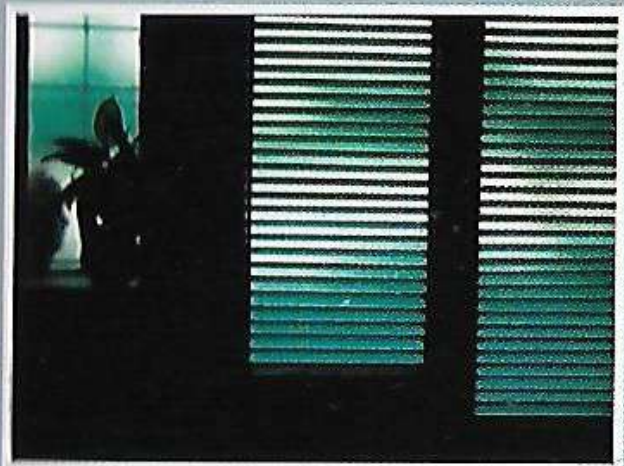
نمایشگاه عکس انجمن عکاسی ایرانشهر

گوهر دشتی

چشم زخم

مریم کیا بدون عنوان

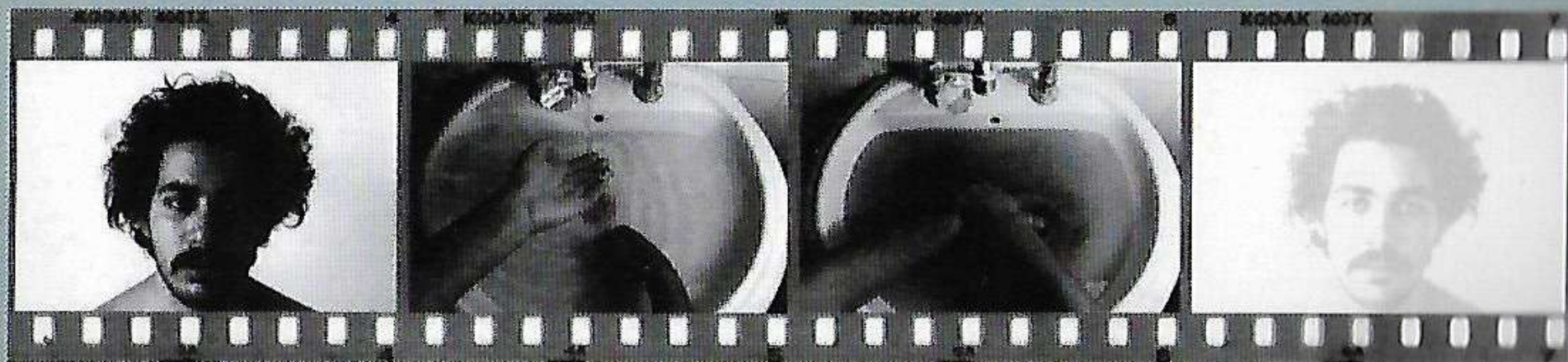

۸

نمایشگاه عکس انجمن عکاسی ایران شهر

آرش فایض

فرمان VI : داستان کوتاهی درباره عشق

سارا کربلائی

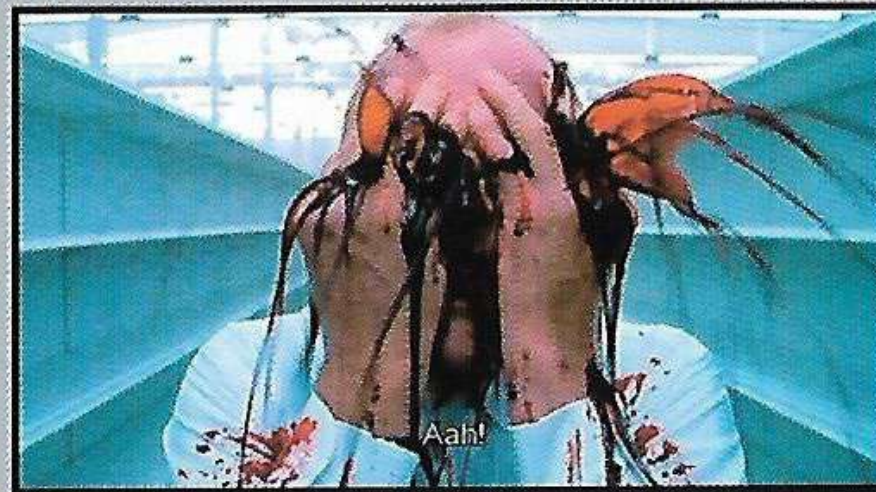
روز بزرگ شدن!؟

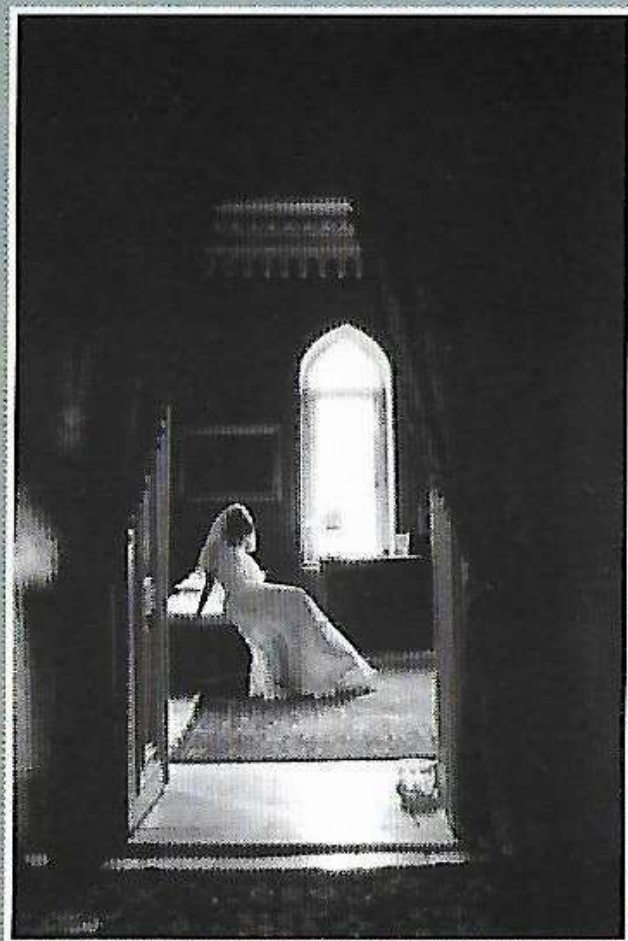
مجید محرابی

انکار

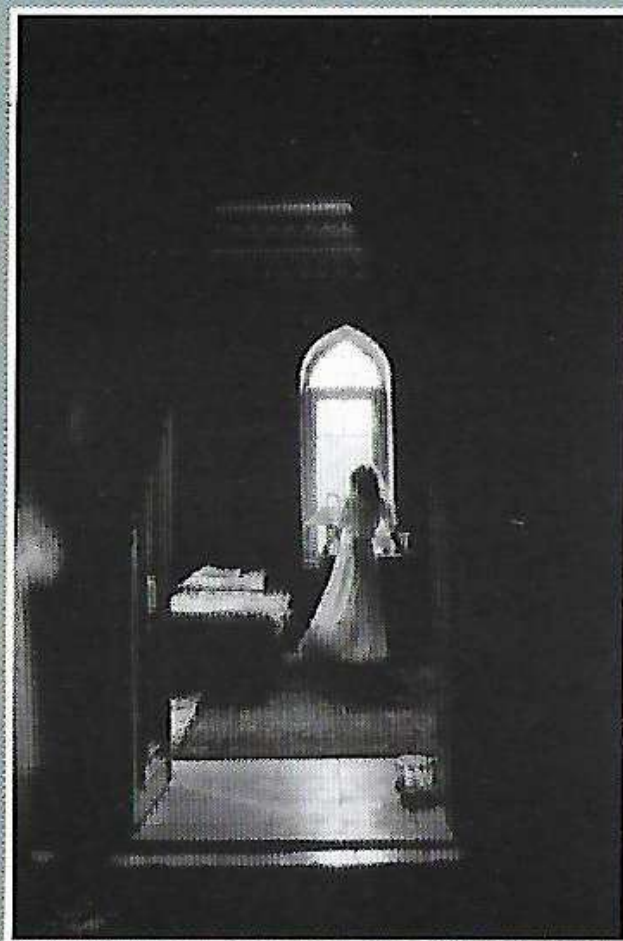

آتیه نوری

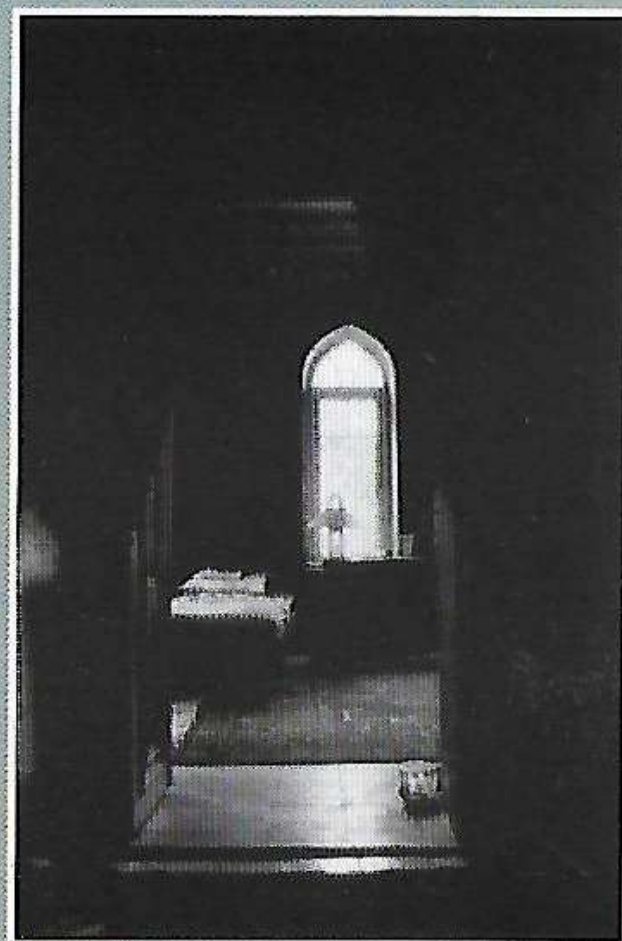
تردید

۱

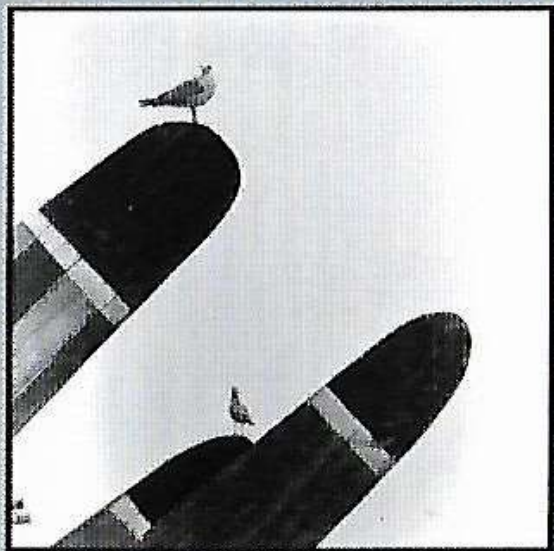
۲

۳

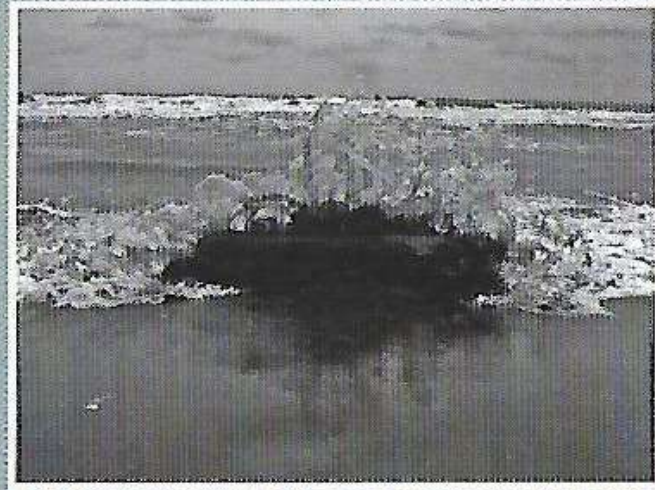
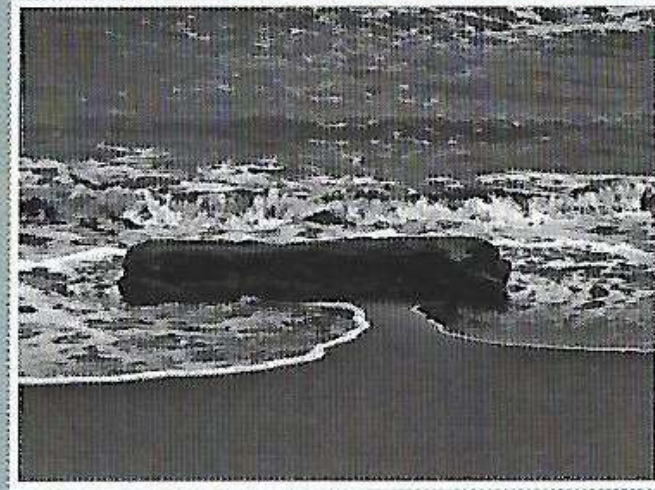
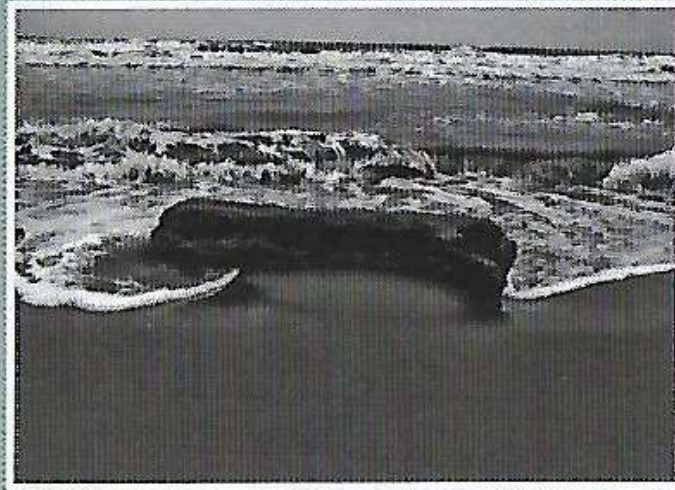
اسعد نقشبندی

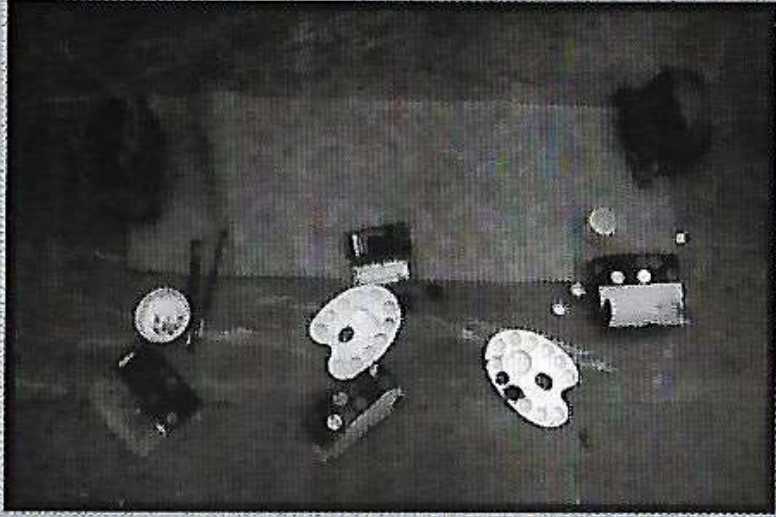
بدون عنوان

امیر نصیری

برای انسان در جهان بیکران

عکسهای پیاپی (Sequence) به مجموعه تصاویری می‌گویند که برای انتقال پیام یا القای تأثیری خاص به ترتیب معینی در کنار هم قرار می‌گیرند، عکاس از این شیوه هنگامی استفاده می‌کند که تک عکس را برای بیان منظورش ناتوان می‌یابد. عکاسی پیاپی در این معنا به تهیه چند عکس از کار یا رخدادی گفته می‌شود که پیوسته در حال وقوع است و عکاس با تقطیع این پیوستگی اتفاقی را که در زمان طولانی تر رخ داده در چندین کادر عکس خلاصه می‌کند. همه ما کمابیش با این خلاصه‌گویی در سینما آشنا هستیم. کارگردان برای نشان دادن سفر شخصیت داستان از جایی به جایی دیگر با نشان دادن وی در پای پله‌های هواپیما در مبدأ و تصاویری از وی که در داخل هواپیماست و سرانجام هنگام پیاده شدن از هواپیما در مقصد، در حداقل زمان به بیان منظور می‌پردازد.

عکسهای پیاپی هم در حوزه بیانی و هم در حوزه علوم، کاربرد دارد. مثلاً در بررسی رشد گیاه و چگونگی شکفتن غنچه گل. مهندسان شهرسازی و صنایع از این شیوه برای بررسی جریان آمد و شد یا کارآمدی خط تولید بهره می‌گیرند. بدین ترتیب که از مکانی ثابت با فواصل زمانی معین چندین عکس می‌گیرند و سپس به منظور بررسی جریان، عکسها را در کنار هم قرار می‌دهند.

مشهورترین و از نظر تاریخی مهمترین عکسهای پیاپی را ادوارد مایبریج از حرکت اسب، حیوانات دیگر و انسان تهیه کرد. کارهای او در دهه‌های ۱۸۷۰ و ۱۸۸۰ و هنرمند هم عصرش اتین ژول ماری درک علمی از حرکت را توسعه داد و نحوه نمایش حرکت را در نقاشی و طراحی کاملاً دگرگون کرد. تهیه عکسهای پیاپی داستانگو (روایی)، از حدود نیمه قرن نوزدهم آغاز شد. بیشتر عکسهای پیاپی روایی، در آن زمان، بازگویی افسانه‌های پریان یا داستانهای مشابه آن یا تصویرگری اشعار و ترانه‌های مردم‌پسند بودند؛ اغلب آنها فاقد عمق بودند و برخوردی فراتر از کتابهای کمیک استریپ نداشتند.

بعضی از هنرمندان عکاس، از سالهای دهه ۱۹۶۰ تهیه عکسهای پیاپی را به عنوان شیوه جدیدی بیان زیبایی‌شناسانه مطرح کرده‌اند. نامدارترین آنان، دوئین مایکلز است که در آثارش رخدادی را در زمانی معین بازگو می‌کند. عکسهای پیاپی به مایکلز امکان می‌دهد تا تأثیر بصری و روایی را که بر بیننده اعمال می‌شود مطابق خواسته‌اش هدایت کند و اثر تصاویر گاه فرویدی و غالباً سوررئال خود را بر بیننده افزایش دهد.